

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

14 noiembrie 2018*

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Proceduri de insolvență – Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 – Articolul 3 alineatul (1) – Competență internațională – Acțiune revocatorie – Competența exclusivă a instanțelor statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență”

În cauza C-296/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Varhoven kasatsionen sad (Curtea Supremă de Casație, Bulgaria), prin decizia din 12 mai 2017, primită de Curte la 22 mai 2017, în procedura

Wiemer & Trachte GmbH, în lichidare,

împotriva

Zhan Oved Tadzher,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul T. von Danwitz, președinte al Camerei a șaptea, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a patra, doamna K. Jürimäe (raportoare), și domnii C. Lycourgos, E. Juhász și C. Vajda, judecători,

avocat general: domnul N. Wahl,

grefier: domnul R. Schiano, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 3 mai 2018,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Wiemer & Trachte GmbH, de A. Ganev, de S. Simeonov și de V. Bozhilov, advokati;
- pentru Comisia Europeană, de M. Wilderspin, de G. Koleva și de M. Heller, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 28 iunie 2018,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: bulgara.

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 3 alineatul (1), a articolului 18 alineatul (2), precum și a articolelor 21 și 24 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență (JO 2000, L 160, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 143).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Wiemer & Trachte GmbH, societate în lichidare, pe de o parte, și domnul Zhan Oved Tadzher, pe de altă parte, în legătură cu restituirea de către acesta a unei sume de bani care i-a fost transferată din contul bancar al Wiemer & Trachte fără acordul lichidatorului provizoriu.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul nr. 1346/2000

- 3 Considerentele (2) și (6)-(8) ale Regulamentului nr. 1346/2000 enunță:

„(2) Buna funcționare a pieței interne impune ca procedurile transfrontaliere de insolvență să funcționeze eficient și efectiv, iar adoptarea prezentului regulament este necesară pentru atingerea acestui obiectiv care este de domeniul cooperării judiciare în materie civilă, în sensul articolului 65 [CE].

[...]

- (6) În conformitate cu principiul proporționalității, prezentul regulament ar trebui să se limiteze la dispozițiile care reglementează competența de a deschide proceduri de insolvență și de a pronunța hotărâri care derivă direct din procedurile de insolvență și sunt strâns legate de acestea. În plus, prezentul regulament trebuie să conțină dispoziții privind recunoașterea acestor hotărâri și a dreptului aplicabil care să respecte, la rândul lor, acest principiu.
 - (7) Procedurile de insolvență cu privire la falimentul întreprinderilor insolvente sau al altor persoane juridice, concordatele și procedurile analoage sunt excluse din domeniul de aplicare al [Convenției din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32, Ediție specială, 19/vol. 10, p. 3)].
 - (8) Pentru a se atinge obiectivul de a ameliora eficiența și accelera procedurile de insolvență cu efecte transfrontaliere, este necesar și recomandabil ca dispozițiile privind competența, recunoașterea și dreptul aplicabil în acest domeniu să fie cuprinse într-un act juridic [al Uniunii Europene] imperativ și direct aplicabil în statele membre.”
- 4 Articolul 3 alineatele (1) și (2) din acest regulament prevede:

„(1) Competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrară, locul unde se află sediul social.

(2) Atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanțele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o procedură de insolvență împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru.”

- 5 Articolul 16 alineatul (1) din regulamentul menționat prevede:

„Orice hotărâre de deschidere a unei proceduri de insolvență pronunțată de o instanță a unui stat membru competentă în temeiul articolului 3 este recunoscută în toate celelalte state membre de îndată ce își produce efectele în statul de deschidere.

[...]”

- 6 Potrivit articolului 18 din același regulament:

„(1) Lichidatorul desemnat de o instanță competentă în temeiul articolului 3 alineatul (1) poate exercita pe teritoriul unui alt stat membru toate atribuțiile conferite de legea statului de deschidere, atât timp cât nicio altă procedură de insolvență nu a fost deschisă ori nicio măsură de conservare contrară nu a fost adoptată, ca urmare a unei cereri de deschidere a unei proceduri de insolvență în statul respectiv. În special, acesta poate să deplaseze bunurile debitorului în afara teritoriului statului membru pe care acestea se află, sub rezerva articolelor 5 și 7.

(2) Lichidatorul desemnat de o instanță competentă în temeiul articolului 3 alineatul (2) poate solicita în orice alt stat membru, pe cale judiciară sau extrajudiciară, ca un bun mobil să fie transferat de pe teritoriul statului în care s-a deschis procedura pe teritoriul celui alt stat membru ulterior deschiderii procedurii de insolvență. Acesta poate, de asemenea, să exercite orice acțiune revocatorie care este în interesul creditorilor.

[...]”

- 7 Potrivit articolului 21 din Regulamentul nr. 1346/2000:

„(1) Lichidatorul poate cere ca esențialul cuprinsului hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență și, dacă este cazul, cea de desemnare a sa să fie publicate în orice alt stat membru în conformitate cu procedurile de publicitate prevăzute în statul respectiv. Prin această măsură de publicitate se va indica printre altele lichidatorul desemnat și se va preciza dacă norma de competență aplicată este cea prevăzută la articolul 3 alineatul (1) sau (2).

(2) În orice caz, orice stat membru pe al cărui teritoriu debitorul are un sediu poate pretinde obligativitatea publicității. În astfel de cazuri, lichidatorul sau orice autoritate abilitată în acest sens în statul membru în care s-a deschis procedura menționată la articolul 3 alineatul (1) trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a asigura publicitatea.”

- 8 Articolul 24 din acest regulament prevede:

„(1) Persoana care execută, într-un stat membru, o obligație în beneficiul debitorului supus unei proceduri de insolvență deschise într-un alt stat membru, în loc să o fi executat în beneficiul lichidatorului acelei proceduri, este considerată liberată dacă nu a avut cunoștință despre deschiderea procedurii.

(2) Persoana care a executat această obligație înainte de realizarea publicității prevăzute la articolul 21 este prezumată, până la proba contrarie, că nu a avut cunoștință despre deschiderea procedurii de insolvență; persoana care a executat obligația după realizarea publicității este prezumată, până la proba contrarie, că a avut cunoștință despre deschiderea procedurii.”

9 Potrivit articolului 25 alineatul (1) din regulamentul menționat:

„Hotărârile cu privire la desfășurarea și închiderea unei proceduri de insolvență pronunțate de o instanță a cărei hotărâre de deschidere este recunoscută în temeiul articolului 16, precum și un concordat aprobat de o atare instanță sunt, de asemenea, recunoscute fără îndeplinirea nici unei alte formalități. [...]

Primul paragraf se aplică și hotărârilor care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care sunt strâns legate de aceasta, chiar dacă au fost pronunțate de o altă instanță.

Primul paragraf se aplică și hotărârilor referitoare la măsurile de conservare adoptate ulterior cererii de deschidere a procedurii de insolvență.”

Regulamentul (CE) nr. 44/2001

10 Articolul 1 alineatul (1) și alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74) prevede:

„(1) Prezentul regulament se aplică în materie civilă și comercială indiferent de natura instanței. El nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă.

(2) Prezentul regulament nu se aplică pentru:

[...]

(b) falimente, concordate sau proceduri similare;

[...]”

Dreptul bulgar

11 Articolul 17a din Targovski zakon (Codul comercial) prevede:

„1. O sucursală a unei societăți nerezidente care este înregistrată și care are dreptul de a exercita o activitate comercială potrivit dreptului național este înscrisă în registrul comerțului.

[...]

3. În registru se înscriu datele:

[...]

3) provenite din toate actele instanței competente în materie de insolvență, care se înscriu în registrul în care este înscrisă societatea nerezidentă, precum și, eventual, din deciziile prevăzute la articolul 759 alineatul 1 și la articolul 760 alineatul 3;

[...]

5. Înscrierea datelor prevăzute la alineatul 3 punctele 2, 3 și 4 poate fi efectuată și din oficiu în temeiul unei notificări a registrului unui alt stat membru al Uniunii Europene în care este înscrisă entitatea nerezidentă, care a fost primită prin intermediul unui sistem de interconectare a registrelor statelor membre.”

12 Potrivit articolului 15 din Zakon za targovskia register (Legea privind registrul comerțului):

„1. Înscrierea, suprimarea și publicarea pot fi declarate:

- 1) [...] de societate sau de persoana juridică fără scop lucrativ;
- 2) [...] de împuternicit;
- 3) [...] de o altă persoană în cazurile prevăzute de o lege;
- 4) [...] de un avocat care dispune de un mandat expres, întocmit în conformitate cu condițiile prevăzute de Legea privind profesia de avocat, în vederea unei reprezentări în fața agenției.

[...]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

13 Wiemer & Trachte GmbH este o societate cu răspundere limitată cu sediul în Dortmund (Germania). Prin decizia din 10 mai 2004, Sofiyski gradski sad (Tribunalul Orașului Sofia, Bulgaria) a dispus înscrierea în registrul comerțului bulgar a unei sucursale a Wiemer & Trachte din Bulgaria.

14 Prin ordonanța din 3 aprilie 2007, Amtsgericht Dortmund (Tribunalul Districtual din Dortmund, Germania), în cadrul deschiderii procedurii de insolvență privind societatea Wiemer & Trachte, a desemnat un lichidator provizoriu și a hotărât că actele de dispoziție ale acestei societăți nu produc efecte decât cu acordul respectivului lichidator. Această primă ordonanță a făcut obiectul unei înscrieri în registrul comerțului german la 4 aprilie 2007. Printr-o a doua ordonanță, dată la 21 mai 2007 și înscrisă în acest registru la 24 mai 2007, instanța menționată a impus Wiemer & Trachte o interdicție generală de a dispune de bunurile sale. Printr-o a treia ordonanță, dată la 1 iunie 2007 de către instanța respectivă, patrimoniul societății a fost supus unei proceduri de insolvență. Această a treia ordonanță a făcut obiectul unei înscrieri în registrul respectiv la 5 iunie 2007.

15 La 18 și la 20 aprilie 2007, din contul societății Wiemer & Trachte de la banca Obedinena Balgarska banka AD au fost transferate sumele de 2 149,30 euro și 40 000 de euro, prin intermediul administratorului sucursalei bulgare a Wiemer & Trachte, într-un cont aparținând domnului Tadzher, în temeiul unei „declarații de cheltuieli de deplasare” și, respectiv, al unui „avans pentru cheltuieli de serviciu”.

16 Wiemer & Trachte a sesizat Sofiyski gradski sad (Tribunalul Orașului Sofia) cu o acțiune împotriva domnului Tadzher, susținând că tranzacțiile bancare respective erau lipsite de efecte, în măsura în care au avut loc după deschiderea procedurii de insolvență. Aceasta solicita restituirea în masa de insolvență a sumelor menționate la punctul 15 din prezenta hotărâre, majorate cu dobânzile legale.

17 Domnul Tadzher a susținut că Sofiyski gradski sad (Tribunalul Orașului Sofia) nu era competent să examineze cauza principală și că, dat fiind că suma corespunzătoare avansului pentru cheltuieli de serviciu nu a fost utilizată, a fost rambursată societății Wiemer & Trachte la 25 aprilie 2007.

- 18 Excepția de necompetență a fost respinsă de Sofiyski gradski sad (Tribunalul Orașului Sofia), precum și, în apel, de Sofiyski apelativen sad (Curtea de Apel din Sofia, Bulgaria). Prin ordonanța din 28 ianuarie 2013, Varhoven kasatsionen sad (Curtea Supremă de Casație, Bulgaria) a considerat că recursul împotriva ordonanței date de Apelativen sad (Curtea de Apel) nu este admisibil și că această ordonanță, care recunoștea competența Sofiyski gradski sad (Tribunalul Orașului Sofia) de a judeca cauza pe fond, avea autoritate de lucru judecat.
- 19 Această din urmă instanță a admis, pe fond, acțiunea introdusă de Wiemer & Trachte. Domnul Tadzher a formulat apel împotriva acestei decizii. La 26 iulie 2016, Apelativen sad (Curtea de Apel) a anulat decizia menționată și a respins cererea de restituire a sumelor menționate la punctul 15 din prezenta hotărâre ca nefondată și nesuținută de probe.
- 20 Prin urmare, Wiemer & Trachte a formulat recurs la Varhoven kasatsionen sad (Curtea Supremă de Casație) împotriva hotărârii Apelativen sad (Curtea de Apel), susținând că articolul 24 din Regulamentul nr. 1346/2000 nu era aplicabil în litigiul principal și că, în consecință, domnul Tadzher nu putea pretinde că nu avea cunoștință de deschiderea procedurii de insolvență cu privire la Wiemer & Trachte.
- 21 În aceste împrejurări, Varhoven kasatsionen sad (Curtea Supremă de Casație) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 3 alineatul (1) din [Regulamentul nr. 1346/2000] trebuie interpretat în sensul că competența instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia s-a deschis procedura de insolvență reprezintă o competență exclusivă pentru o acțiune revocatorie împotriva unui pârât al cărui sediu sau domiciliu se află într-un alt stat membru sau lichidatorul este îndreptățit, în cazul prevăzut la articolul 18 alineatul (2) din regulamentul, să formuleze o acțiune revocatorie în fața unei instanțe din statul membru pe teritoriul căruia se află sediul sau domiciliul pârâtului dacă acțiunea revocatorie a lichidatorului se întemeiază pe un act de dispoziție efectuat în celălalt stat membru cu privire la bunuri mobile?
- 2) Liberarea de răspundere prevăzută la articolul 24 alineatul (2) coroborat cu alineatul (1) din [Regulamentul nr. 1346/2000] se aplică în cazul executării unei obligații în favoarea debitorului într-un stat membru, care a fost efectuată prin intermediul administratorului unei filiale a societății debitoare înregistrate în acel stat membru dacă la data executării obligației a fost depusă într-un alt stat membru o cerere de deschidere a procedurii de insolvență împotriva debitorului și a fost desemnat un lichidator provizoriu, fără a se lua însă nicio decizie cu privire la deschiderea procedurii de insolvență?
- 3) Articolul 24 alineatul (1) din [Regulamentul nr. 1346/2000] privind executarea unei obligații se aplică la plata unei sume de bani către debitor atunci când transferul inițial al acestei sume de la debitor la persoana care a executat obligația este considerat fără efect, în temeiul dreptului național al instanței competente în materia insolvenței, iar această lipsă de efect provine din deschiderea procedurii de insolvență?
- 4) Prezumția de necunoaștere menționată la articolul 24 alineatul (2) din [Regulamentul nr. 1346/2000] se aplică în cazul în care persoanele menționate la articolul 21 alineatul (2) a doua teză din regulamentul nu au luat măsurile necesare pentru a asigura publicarea, în registrul statului membru pe al cărui teritoriu este situată întreprinderea debitorului, a actelor adoptate de instanța competentă în materia insolvenței prin care a fost desemnat un lichidator provizoriu și s-a stabilit că actele de dispoziție ale societății sunt valabile doar cu acordul lichidatorului provizoriu, dacă statul membru pe teritoriul căruia se află filiala prevede publicarea obligatorie a acestor hotărâri, deși le recunoaște în temeiul articolului 25 coroborat cu articolul 16 din regulamentul menționat?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 22 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că competența instanțelor statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență de a se pronunța asupra unei acțiuni revocatorii formulate în cadrul procedurii de insolvență și îndreptate împotriva unui pârât care are sediul social sau domiciliul într-un alt stat membru este o competență exclusivă sau lichidatorul poate introduce o asemenea acțiune revocatorie și în fața unei instanțe a statului membru pe teritoriul căruia se află sediul social sau domiciliul pârâtului.
- 23 Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 conferă o competență exclusivă instanțelor statului membru pe teritoriul căruia debitorul are centrul intereselor sale pentru deschiderea procedurii de insolvență principale (Hotărârea din 15 decembrie 2011, Rastelli Davide și C., C-191/10, EU:C:2011:838, punctul 27).
- 24 Pentru a stabili criteriile care permit să se decidă dacă o acțiune este inclusă sau nu în domeniul de aplicare al acestei dispoziții, Curtea a precizat că trebuie să se țină seama de considerentul (6) al Regulamentului nr. 1346/2000, potrivit căruia acest regulament ar trebui să se limiteze la dispozițiile care reglementează competența de a deschide proceduri de insolvență și de a pronunța hotărâri care derivă direct din procedurile de insolvență și sunt strâns legate de acestea (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 februarie 2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, punctul 20, și Hotărârea din 19 aprilie 2012, F-Text, C-213/10, EU:C:2012:215, punctul 26).
- 25 Curtea a dedus din acesta că, ținând seama de obiectivul legiuitorului astfel expus în acest considerent și de efectul util al Regulamentului nr. 1346/2000, articolul 3 alineatul (1) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că atribuie instanțelor statului membru competent o competență internațională de a deschide o procedură de insolvență pentru judecarea acțiunilor care derivă direct din această procedură și care sunt strâns legate de aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 februarie 2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, punctul 21, și Hotărârea din 19 aprilie 2012, F-Text, C-213/10, EU:C:2012:215, punctul 27).
- 26 Având în vedere în special aceste considerații, Curtea a statuat deja că acțiunile revocatorii care urmăresc să crească activele întreprinderii care face obiectul unei proceduri de faliment intră în această categorie de acțiuni. Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie, așadar, interpretat în sensul că instanțele statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență sunt competente să se pronunțe asupra unei acțiuni revocatorii formulate în cadrul procedurii de insolvență și îndreptate împotriva unui pârât cu domiciliul într-un alt stat membru (Hotărârea din 12 februarie 2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, punctul 28).
- 27 Instanța de trimitere ridică problema dacă această competență internațională este exclusivă sau dacă, dimpotrivă, este opțională, permițând lichidatorului să sesizeze cu o asemenea acțiune revocatorie o instanță a statului membru în care se află domiciliul pârâtului.
- 28 În acest sens, este necesar să se arate, pe de o parte, că considerentul (7) al Regulamentului nr. 1346/2000 precizează că procedurile de insolvență cu privire la falimentul întreprinderilor insolvente sau al altor persoane juridice, concordatele și procedurile analoge sunt excluse din domeniul de aplicare al Convenției din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, care a fost înlocuită, în raporturile dintre statele membre, cu excepția Regatului Danemarcei, prin Regulamentul nr. 44/2001. Pe de altă parte, în temeiul articolului 1 alineatul (2) litera (b) din acest regulament, sunt excluse din domeniul de aplicare al acestuia din urmă „falimentele, concordatele sau procedurile similare”.

- 29 Acest din urmă regulament și Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretate astfel încât să se evite orice suprapunere între normele de drept pe care aceste texte le enunță, precum și orice vid juridic. Astfel, acțiunile excluse, în temeiul articolului 1 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 44/2001, din domeniul de aplicare al acestuia din urmă intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1346/2000. În mod corelativ, acțiunile care nu intră în domeniul de aplicare al articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 44/2001 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 noiembrie 2017, *Tünkers France și Tünkers Maschinenbau*, C-641/16, EU:C:2017:847, punctul 17 precum și jurisprudența citată).
- 30 În această privință, Curtea a precizat că acest din urmă regulament are vocația de a se aplica în privința tuturor aspectelor de drept civil și comercial, cu excepția anumitor aspecte bine definite, și că articolul 1 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 44/2001 nu exclude din domeniul său de aplicare decât acțiunile care derivă direct dintr-o procedură de insolvență și sunt strâns legate de aceasta, care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1346/2000 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 aprilie 2012, *F-Tex*, C-213/10, EU:C:2012:215, punctul 29).
- 31 Rezultă că domeniile de aplicare ale acestor două regulamente referitoare la competența internațională a instanțelor statelor membre sunt clar delimitate și că o acțiune revocatorie, în măsura în care derivă direct dintr-o procedură de insolvență și este strâns legată de aceasta, intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1346/2000, iar nu în cel al Regulamentului nr. 44/2001.
- 32 Or, este necesar să se observe că Regulamentul nr. 1346/2000 nu prevede nicio normă de atribuire a competenței internaționale care să conducă la atribuirea către instanțele statului membru în care se află domiciliul pârâtului a competenței de a soluționa acțiuni revocatorii care derivă direct din procedura de insolvență și sunt strâns legate de aceasta.
- 33 Pe de altă parte, Curtea a hotărât deja că o concentrare a tuturor acțiunilor legate în mod direct de insolvență în fața instanțelor statului membru competent pentru deschiderea procedurii de insolvență este conformă cu obiectivul de a ameliora eficiența și de a accelera procedurile de insolvență cu efecte transfrontaliere, prevăzut în considerentele (2) și (8) ale Regulamentului nr. 1346/2000 (Hotărârea din 12 februarie 2009, *Seagon*, C-339/07, EU:C:2009:83, punctul 22).
- 34 În plus, este necesar să se arate că, potrivit considerentului (4) al acestui regulament, pentru buna funcționare a pieței interne, este necesar să se evite ca părțile să fie tentate să transfere bunurile sau procedurile judiciare dintr-un stat în altul, în încercarea de a obține o situație juridică mai favorabilă („forum shopping”) (Hotărârea din 12 februarie 2009, *Seagon*, C-339/07, EU:C:2009:83, punctul 23).
- 35 Or, posibilitatea ca diferite foruri să exercite o competență în ceea ce privește acțiunile revocatorii introduse în diferite state membre ar avea drept consecință diminuarea șanselor de atingere a unui astfel de obiectiv (Hotărârea din 12 februarie 2009, *Seagon*, C-339/07, EU:C:2009:83, punctul 24).
- 36 Din considerațiile precedente rezultă că instanțele statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență, prevăzute la articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000, beneficiază de o competență exclusivă de a soluționa acțiuni care derivă direct din această procedură și care sunt strâns legate de aceasta și, așadar, acțiuni revocatorii întemeiate pe insolvență.
- 37 Această concluzie nu poate fi infirmată de contextul în care se înscrie articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000.
- 38 În primul rând, din articolul 18 alineatul (2) din acest regulament nu se poate desprinde un argument pentru a repune în discuție caracterul exclusiv al competenței internaționale a instanțelor prevăzute la articolul 3 alineatul (1) din regulamentul menționat de a soluționa acțiuni revocatorii.

- 39 Astfel, articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1346/2000 se referă doar la situația particulară în care lichidatorul a fost desemnat în cadrul unei proceduri care intră sub incidența articolului 3 alineatul (2) din regulamentul menționat și nu se poate aplica într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care lichidatorul a fost desemnat în cadrul procedurii de insolvență principale.
- 40 Astfel cum subliniază avocatul general la punctul 64 din concluzii, o asemenea distincție se explică prin faptul că prerogativele lichidatorului sunt, în cadrul unei proceduri care intră sub incidența articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1346/2000, limitate din punct de vedere teritorial în măsura în care, în temeiul acestui articol, efectele acestei proceduri sunt circumscrise bunurilor debitorului aflate pe teritoriul statului membru la data deschiderii respectivei proceduri. Lichidatorul trebuie să aibă, așadar, într-un astfel de caz, posibilitatea să sesizeze cu o acțiune revocatorie legată de o asemenea procedură o instanță a altui stat membru decât cel de deschidere a procedurii secundare în cazul în care, după deschiderea sa, au fost transferate în alt stat membru bunuri care fac obiectul acestei proceduri.
- 41 În al doilea rând, nici articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 nu poate servi susținerii unei interpretări a articolului 3 alineatul (1) din acest regulament în favoarea unei opțiuni de competență internațională pentru acțiunile revocatorii.
- 42 După cum a arătat avocatul general la punctul 65 din concluzii, această dispoziție se referă numai la recunoașterea și la caracterul executoriu al hotărârilor care derivă direct din procedura de insolvență și care sunt strâns legate de aceasta, chiar dacă au fost pronunțate de o altă instanță. Ea se limitează să admită posibilitatea ca instanțele unui stat membru pe teritoriul căruia a fost deschisă o procedură de insolvență, în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000, să soluționeze de asemenea o acțiune care derivă direct din această procedură, indiferent dacă este vorba despre instanța care a efectuat deschiderea procedurii de insolvență, în temeiul respectivului articol 3 alineatul (1), sau despre o altă instanță competentă teritorial și material a aceluiași stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 februarie 2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, punctele 26 și 27).
- 43 Având în vedere ansamblul considerațiilor precedente, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că competența instanțelor statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență de a se pronunța asupra unei acțiuni revocatorii formulate în cadrul procedurii de insolvență și îndreptate împotriva unui pârât care are sediul social sau domiciliul într-un alt stat membru este o competență exclusivă.

Cu privire la întrebările a doua-a patra

- 44 În măsura în care a doua, a treia și a patra întrebare presupun, contrar celor ce rezultă din răspunsul dat la prima întrebare, ca o acțiune revocatorie să poată fi introdusă în fața unei instanțe a statului membru pe teritoriul căruia se află sediul social sau domiciliul pârâtului, nu este necesar să se răspundă la respectivele întrebări.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 45 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență trebuie interpretat în sensul că competența instanțelor statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență de a se pronunța asupra unei acțiuni revocatorii formulate în cadrul procedurii de insolvență și îndreptate împotriva unui pârât care are sediul social sau domiciliul într-un alt stat membru este o competență exclusivă.

Semnături